

Blight va ser realitzada en col·laboració amb el compositor Jocelyn Pook. Aquest curt gira al voltant de la construcció de la carretera d'Enllyag Mill a l'est de Londres, i utilitza mapes i sons de la demolició i la construcció de la carretera juntament amb les paraules pronunciades pels veïns de la zona. Però tot i que el film està construït a partir d'imatges i sons de fets reals, *Blight* explota les ambigüitats del material per produir nous significats i noves metàfores, fent de la realitat ficció a partir d'estratègies

JOHN SMITH / BLIGHT
Regne Unit, 1994-6, 14 min, 16 mm i vídeo

El conjunt de les obres que s'apleguen aquí tenen com a nexes comuns la manca de diàlegs –tot i que una gran part de la filmografia d'Smith se centra en la paraula-, i el ritme, ja sigui coreogràfic o de muntatge i està inundat de virtuosisme i d'humor.

La complexitat de la parella M. Pennell i John Smith estableix un fluid diàleg ple d'ironia i d'humor que es reflecteix en la seva obra. Amb una gran tècnica en la narració, composició, cromàtica, coreografia, sentit del ritme i un prodigiós muntatge, fan que les fronteres entre la vídeo-creació, la vídeo-dansa i l'audiovisual experimental no existeixin.

28 min, sonora, vídeo.

- **Blight**, John Smith, 1994-96, Regne Unit, 14 min, color, sonora, vídeo.
- **You Made Me Love You**, Miranda Pennell, 2005, Regne Unit, 4 min, color, sonora, vídeo.
- **The Kiss**, John Smith i Ian Bourn, 1999, Regne Unit, 5 min, color, sonora, vídeo.
- **Fisticuffs**, Miranda Pennell, 2004, Regne Unit, 11 min, color, sonora, vídeo.
- **Gargantuan**, John Smith, 1992, Regne Unit, 1 min, color, sonora, vídeo.
- **Drum Room**, Miranda Pennell, 2007, Regne Unit, 15 min, color, sonora, vídeo.
- **Lost Sound**, John Smith i Graeme Miller, 1998-2001, Regne Unit, 28 min, sonora, vídeo.

* XCÈNTRIC

CINEMA INVISIBLE

Miranda Pennell / John Smith

The Kiss, John Smith i Ian Bourn

Blight, John Smith

Premis: Premi Regional, Premi al Film Jove del 43è Festival Internacional de Curtmetratges d'Oberhausen 1997, Colom d'Or al millor documental curt del 40è Festival Internacional de Documentals de Leipzig 1997, Millor Curtmetratge Europeu del

«En els primers minuts de *Blight*, sembla com si les cases en ruïnes es desmembrassin totes soles. Repiquen els maons, es després el morter i cauen les bigues de fusta, com si fos cosa de bruxes (una sensació reforçada per un poster de la pel·lícula *L'exorcista* penjat a la paret d'una habitació que ha quedat exposada a la llum del dia). Es filma la boca d'un bulldozer acarriant amenaçadorament una xemeneia que està a punt d'enderrocar, però el pla es talla i la inevitable destrucció es produeix als nostres caps, no a la pantalla. La circumspècció del muntatge de John retalla amb elegància la qualitat de la música (composta per la seva col·laboradora Jocelyn Pook), i la música, al seu torn, substitueix el dramatismes que arriba a la sala de muntatge.» Cornelia Parker. «John Smith's Body». A: *John Smith - Film and Video Works 1972-2002*.

«Un muntatge sensorial representa la destrucció d'un carrer de Londres per fer-hi carreteres. La banda sonora, rítmica i emotiva, és en part musical i en part un collage de les veus dels veïns. Els plans i els sons ressonen i s'entrecrecen en els 14 minuts del film per reinventar una tradició documental radical.» A. L. Rees. A: *History of Experimental Film and Video*. Institut Britànic de Cinematografia, 1999.

d'enquadrament i edició. El poder emotiu de la música s'utilitza en el film per afavorir obertament aquesta invenció.

42è Festival Internacional de Cinema de Cork 1997, Placa d'Or al millor curtmetratge experimental del 33è Festival Internacional de Cinema de Chicago 1997, Gralla d'Or al millor film experimental del 16è Festival Internacional de Curtmetratges d'Uppsala 1997, Premi Especial de la Crítica del Festival de Cinema Film/Arc de Graz 1997, premi al millor curtmetratge del Festival de Curtmetratges d'Hamburg 1998.

MIRANDA PENNELL / YOU MADE ME LOVE YOU
Regne Unit, 2005, 4 min, vídeo
Vint-i-un ballarins juguen al joc del gat i la rata amb una càmera imprevisible. Desorientat, l'espectador clava els ulls en els ballarins que atapeixen l'enquadrament.

IAN BOURN I JOHN SMITH / THE KISS
Regne Unit, 1999, 5 min, vídeo

«Un lliri especialment bonic sembla créixer davant dels nostres ulls, canviant a poc a poc de forma; els sons de respiració de la banda sonora li donen una presència gairebé humana. De cop i volta el so i el moviment s'aturen, com si un vidre, invisible fins ara, es trenqués; i ens sembla que hem estat veient, en paraules de John Smith, el “desenvolupament forçat d'una flor d'hivernacle”.

L'efecte no tan sols és iconoclasta en el sentit original de la paraula —destrucció d'imatges—, sinó que provoca que l'espectador posi en dubte el grau d'artifici de tota la “naturallesa” actual. L'esclat del vidre transforma el que semblava que era una finestra transparent en una barrera, i ens fa recordar la lent de la càmera, l'aparell de projecció i la pantalla de vídeo. Com que la flor i la seva transformació eren tan atractives, l'esclat trenca la nostra implicació i evoca la manera en què cada imatge que veiem es filtra a través de la consciència de l'individu, una consciència posada de manifest pel final del vídeo.» Fred Camper, «Pushed to the Limit - Films and Videos by John Smith». A: revista *Chicago Reader*, 2001.

Premis: 3è premi del Festival Internacional de Videoart, Cinema i Mitjans «L'Imagine Leggera» de Palerm, Sicília, 2000.

MIRANDA PENNELL / FISTICUFFS

la conformitat estricta i la precisió geomètrica del regiment.» Glenn Sumi, revista del Festival d'Imatges en Moviment de Toronto, 2002.

JOHN SMITH / GARGANTUAN
Regne Unit, 1992, so, color, 1 min, 16 mm i vídeo

Un film d'un minut encarregat per a la televisió pel Consell de les Arts i el programa *The Late Show* de la BBC-2.

«Per dominar l'espai d'un minut cal una gran dosi de disciplina i són molt poques les peces, si és que n'hi ha alguna, que s'hagin creat com a miniatures autèntiques, ja que la majoria semblen extractes d'obres més grans. L'excepció destacada va ser *Gargantuan*, de John Smith, que no tan sols tenia la llargada idònia per a la idea, sinó que fins i tot incorporava un triple joc de paraules amb el mot *minut*.» Nicky Hamlyn, «One Minute TV 1992», revista *Vertigo*.

«Un exemple molt graciós sobre com mantenir converses íntimes amb un petit amfibi.» Elaine Paterson, *Time Out*.

Part de ONE MINUTE TELEVISION.

MIRANDA PENNELL / DRUM ROOM
Regne Unit, 2007, 15 min, vídeo

Els espais buits d'un edifici ambigu s'obren per revelar un grup d'aspirants a músics mentre toquen junts, cadascú per la seva banda.

GRAEME MILLER I JOHN SMITH / LOST SOUND
Regne Unit, 2001, 28 min, vídeo

«El tema de la fragmentació i la decadència és tractat per la meua obra favorita, el vídeo *Lost Sound* (2001), fet en col·laboració amb l'artista sonor Graeme Miller. Dividit en breus seccions titulades pel seu emplaçament, *Lost Sound* mostra cassetes llençades per Londres: cintes enganxades a una tanca, atrapades a les esquerdes del tronc d'un arbre, entrellaçades amb males herbes. La banda sonora combina les veus i les cançons de les cassetes amb sons d'ambient enregistrats en aquell emplaçament. Visualment les

Regne Unit, 2004, so, color, 11 min, vídeo

Un paio entrar en un pub... Sis actors es barallen a cops de puny i puntades de peu en un agitat establiment de begudes alcohòliques de l'est de Londres. Un plantejament formal —de la coreografia, l'enquadrament i l'edició— assegura que l'espectador sigui conscient que la violència és una coreografia. Aquesta violència sembla no tenir conseqüències: els cossos dels actors són com de goma i semblen invulnerables, com en els *westerns* televisius que van inspirar aquest film.

JOHN SMITH / OM
Regne Unit, 1986, so, color, 4 min, 16 mm i vídeo

«Un film sobre talls de cabell, roba i relacions entre la imatge i el so.» J. S.

«Aquest film de quatre minuts explora la nostra resposta als estereotips (auditius, visuals i ideològics). Smith assenyala aquests estereotips a l'espectador a través d'un sistema principalment associatiu que manipula hàbilment el camí de les nostres expectatives. L'estructura és increïblement senzilla i aparentment subtil. Ens trobem embarcats en un viatge des d'un estereotip concret fins a l'estereotip diametralment oposat, mentre les imatges es van transformant i juxtaposant per acabar invertint la nostra interpretació del que veiem i escoltem.» Gary Davis.

MIRANDA PENNELL / TATTOO
Regne Unit, 2001, vídeo, 9 min

Trencant la tranquil·litat d'un paisatge natural intemporal, un regiment perdut de soldats inicia un ritual inacabable. *Tattoo* revela la bellesa sense sentit de la instrucció militar, executada per la Divisió Lleugera de l'exèrcit britànic.

«*Tattoo* és una joia del llenguatge corporal i dels moviments militars, filmat i editat amb enginy.» Jill Sykes, Reeldance Festival, Sydney Opera House Studio, 2002.

«A partir de la filmació en una extensa zona de terreny i fent gala d'un ús brillant de la llum i l'ombra, Pennell reflecteix a la perfecció

cassetts no ens diuen quasi res; cal “descodificar-les” per mitjà de l'equip que les va posar a la banda sonora. Però acabem veient que els senyals, els cotxes i els vianants de la cinta de vídeo plantegen problemes de “descodificació” semblants: què signifiquen, d'on vénen, qui són? Una ciutat que al principi sembla comprensible es revela com una estratificació de misteris; no sabem més sobre les persones que passen a partir de les seves imatges que del contingut de les cintes arrugades... Cada secció mostra una relació diferent entre la cinta i l'escena urbana, i l'espectador emprèn un petit viatge imprevisible. Finalment, com sol passar en l'obra de Smith, la mateixa estructura representativa sembla subdividir-se. Els títols i les imatges van d'esquerra a dreta, la qual cosa dificulta la lectura de les paraules, i els homes que carreguen caixes en un camió es veuen en un bucle repetit, fet que posa de manifest l'arbitrarietat del temps cinemàtic i recalca la repetitivitat del treball manual. Perduda en un laberint indesxifrable les regles del qual no paren de canviar, veiem la ciutat com una xarxa de relacions que canvien d'una manera imprevisible i acabem dubtant fins i tot dels sons codificats en els fragments de cinta.» Fred Camper, «Pushed to the Limit - Films and Videos by John Smith». A: revista *Chicago Reader*, 2001.

Programador: Antoni Pinent.

Fisticuffs, Miranda Pennell

Drum Room, Miranda Pennell

